BIULETYN
Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego

Warszawa, 20 marca 1954 r. Nr 7 (52) Poz. 39 — 46

TREŚĆ:

39.

ZARZĄDZENIE Nr 11
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 22 lutego 1954 r.

w sprawie ustanowienia norm resortowych.

Na podstawie artykułu 12 dekretu z dnia 4 marca 1953 r. o normach i o Polskim Komitecie Normalizacyjnym (Dz. U. Nr 15, poz. 61) zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustanawia się następujące normy resortowe:

1. RN-53/MBPrzem — 00029 Roboty budowlane. Wytyczne projektowania rusztowań drewnianych.
2. RN-53/MBPrzem — 00030 Rusztowania drewniane. Warunki techniczne wykonania.
3. RN-53/MBPrzem — 00031 Rusztowania jednorzędowe z krawędziaków. Warunki techniczne wykonania.
4. RN-53/MBPrzem — 00032 Rusztowania dwurzędowe z krawędziaków. Warunki techniczne wykonania.
5. RN-53/MBPrzem — 00033 Rusztowania jednorzędowe z dłużyc. Warunki techniczne wykonania.
6. RN-53/MBPrzem — 00034 Rusztowania dwurzędowe z dłużyc. Warunki techniczne wykonania.
7. RN-53/MBPrzem — 00035 Rusztowania na wysuwnicach. Warunki techniczne wykonania.
8. RN-53/MBPrzem — 00036 Rusztowania na kozłach. Warunki techniczne wykonania.

§ 2. Jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego obowiązane są stosować normy wymienione w § 1 przy projektowaniu i wykonywaniu rusztowań drewnianych.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1954 r.

MINISTER

Dr Cz. Bąbiński

40.

ZARZĄDZENIE Nr 23
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 3 marca 1954 r.

w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Przemysłowego, Zakładach Remontu Sprzętu Budownictwa Przemysłowego i Zakładach Produkcyjnych Części Zamiennych i Sprzętu Budownictwa Przemysłowego.

§ 1. Premiowanie pracowników umysłowych zatrudnionych:

1) w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Przemysłowego —
2) w Zakładach Remontu Sprzętu Budownictwa Przemysłowego oraz
3) w Zakładach Produkcyjnych Części Zamiennych i Sprzętu Budownictwa Przemysłowego —

odbywa się według regulaminów, stanowiących odpowiednie załączniki Nr 1, 2 i 4 do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Nr 242 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 27 listopada

1952 r. w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego, Zakładach Remontu Sprzętu Budownictwa Przemysłowego i Zakładach Produkcyjnych Części Zamiennych i Sprzętu Budownictwa Przemysłowego oraz zarządzenie Nr 32/Og. Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 5 czerwca 1953 r. w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego, Zakładach Remontu Sprzętu Budownictwa Przemysłowego i Zakładach Produkcji Części Zamiennych i Sprzętu Budownictwa Przemysłowego.

MINISTER

Dr Cz. Bąbiński

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 23
Ministra Budownictwa Przemysłowego
z dnia 3 marca 1954 r.

REGULAMIN

premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Przemysłowego.

§ 1. Regulamin niniejszy ustala zasady premiowania pracowników umysłowych uprawnionych do premiowania na podstawie załącznika Nr 22 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r., zatrudnionych w nadzorowanym przez Centralny Zarząd Mechanizacji Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Przemysłowego i jego placówkach terenowych.

§ 2. Premię miesięczną oblicza się na podstawie wykonania miesięcznego planu zaopatrzenia w cenach bieżących.

§ 3. Premię za wykonanie planu ustala się według następującej tabeli:

% wykonania planu	% premii
100	40
101	42
102	44
103	46
104	48
105	50
106	52
107	54
108	56
109	58
110	60

§ 4. Premię miesięczną oblicza się od wynagrodzenia zasadniczego wraz z dodatkiem funkcyjnym z uwzględnieniem współczynników premiowych przewidzianych w Układzie Zbiorowym Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. dla poszczególnych funkcji.

§ 5. Wysokość premii miesięcznej przy współczynniku premiowym 1,0 przekraczająca 55% zatwierdza każdorazowo Ministerstwo, przy czym wskaźnik w tej wysokości będzie zatwierdzany wyłącznie w przypadkach gospodarczo uzasadnionych.

§ 6. 1. Premia ulega obniżeniu o 2% za każdy jeden procent przekroczenia planowanego na dany miesiąc wskaźnika nakładów (kosztów). Przy przekroczeniu 110% planowanego na dany miesiąc wskaźnika nakładów — premia za wykonanie planu obrotu towarowego nie przysługuje.

2. Pracownicy mogą być pozbawieni całkowicie lub częściowo przysługującej im premii — w przypadku niedostatecznego wykonania ciążących na nich obowiązków, a w szczególności w razie nieprzestrzegania dyscypliny pracy i płac, marnotrawstwa, niewłaściwego wykorzystania maszyn i urządzeń, nieprzestrzegania przepisów z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy itp.

§ 7. Premiowanie pracowników umysłowych zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Przemysłowego nie oparte na postanowieniach niniejszego regulaminu, będzie traktowane jako pozbawione legalnych podstaw.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 23
Ministra Budownictwa Przemysłowego
z dnia 3 marca 1954 r.

REGULAMIN

premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w Zakładach Remontu Sprzętu Budownictwa Przemysłowego.

§ 1. Regulamin niniejszy ustala zasady premiowania pracowników umysłowych uprawnionych do premiowania na podstawie załącznika Nr 22 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. zatrudnionych w Zakładach Remontu Sprzętu Budownictwa Przemysłowego, nadzorowanych przez Centralny Zarząd Mechanizacji.

§ 2. 1. Premię miesięczną uzależnia się od wykonania miesięcznego planu produkcji globalnej w cenach niezmiennych oraz od stopnia wykonania miesięcznego planu produkcji towarowej w cenach niezmiennych przy jednoczesnym wykonaniu planowanego wskaźnika wydajności.

2. Przez wartość produkcji globalnej rozumie się wartość produkcji towarowej oraz wartość różnicy (remanentów) nie zakończonych usług odpłatnych (remontów).

3. Przez wartość produkcji towarowej rozumie się wartość ukończonych usług odpłatnych (remontów).

§ 3. Wykonanie wskaźnika wydajności ustala się przez porównanie wykonanej wartości produkcji globalnej w stosunku do planowanej wartości produkcji globalnej — przypadającej na jednego robotnika grupy przemysłowej.

§ 4. Premię oblicza się według następującej tabeli:

% wykonania planowanej produkcji globalnej w cenach niezmiennych	% premii
100	45
101	48
za każdy dalszy %	3

§ 5. Premię miesięczną oblicza się od wynagrodzenia zasadniczego wraz z dodatkiem funkcyjnym z uwzględnieniem współczynników premiowych przewidzianych w Układzie Zbiorowym Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. dla poszczególnych funkcji.

§ 6. 1. Premia ulega obniżeniu:

1) w razie niewykonania planowanego wskaźnika wydajności — o 1% za każdy niewykonany 1% wskaźnika,

2) w razie niewykonania planu produkcji towarowej — o 1% za każdą niewykonaną jednostkę remontową.

2. Za jednostkę remontową przyjmuje się remont kapitalny lokomotywki spalinowej na tor 600 mm, wymagający nakładu pracy w ilości 1 000 normo-godzin.

3. Ilość jednostek remontowych przypadającą na poszczególne rodzaje maszyn określa tabela, stanowiąca załącznik Nr 3 do zarządzenia Nr 23 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 3 marca 1954 r.

§ 7. Pracownicy mogą być pozbawieni całkowicie lub częściowo przysługującej im premii w przypadku niedostatecznego wykonania ciążących na nich obowiązków, w szczególności w razie nieprzestrzegania dyscypliny pracy i płac, marnotrawstwa, niewłaściwego wykorzystania maszyn i urządzeń oraz nieprzestrzegania przepisów z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 8. Wysokość premii miesięcznej przy współczynniku premiowym 1,0 przekraczająca 65% zatwierdza każdorazowo Minister Budownictwa Przemysłowego, przy czym wskaźnik w tej wysokości będzie zatwierdzany wyłącznie w przypadkach gospodarczo uzasadnionych.

§ 9. Premiowanie pracowników umysłowych zatrudnionych w Zakładach Remontu Sprzętu Budownictwa Przemysłowego nie oparte na postanowieniach niniejszego regulaminu będzie traktowane jako pozbawione legalnych podstaw.

Załącznik Nr 3 do zarządzenia Nr 23
Ministra Budownictwa Przemysłowego
z dnia 3 marca 1954 r.

TABELA NORM CZASU

na naprawy główne ciężkiego sprzętu budowlanego

Lp.	Nazwa sprzętu	Jednostka charakt.	Norma czasu w godz. potrzebna na remont kapitalny	Jednostka remontowa	Uwagi
	Koparki				
1	Insley	0,3 m^3	2.700	2,7	
2	Nordest	0,3 m^3	2.700	2,7	
3	O.K.	0,3 m^3	3.000	3,0	
4	EM-182 wielonacz.		2.700	2,7	
5	Bondy M4	0,4 m^3	3.000	3,0	
6	Nordest	0,45 m^3	3.000	3,0	
7	Bleichert frezująca		3.000	3,0	
8	O.K.	0,5 m^3	4.500	4,5	
9	E-505	0,5 m^3	4.200	4,2	
10	O.M.-202	0,5 m^3	3.500	3,5	
11	Fiorentini	0,5 m^3	2.700	2,7	
12	Bünger	0,5 m^3	3.000	3,0	
13	Link-Belt	0,5 m^3	4.200	4,2	
14	Lima	0,5 m^3	4.200	4,2	
15	Bucyrus	0,5 m^3	4.200	4,2	
16	Muckag	0,5 m^3	4.200	4,2	
17	Skoda D-500	0,5 m^3	3.500	3,5	
18	Pederschaab	0,5 m^3	4.200	4,2	
19	Nordest	0,6 m^3	3.500	3,5	
20	Asbrink	0,65 m^3	3.500	3,5	
21	Landswerk	0,65 m^3	3.500	3,5	
22	Nilson	0,75 m^3	3.500	3,5	
23	Demag	0,75 m^3	3.900	3,9	
24	Wesserhutte	0,75 m^3	4.200	4,2	
25	Boom-Belgie	0,75 m^3	4.200	4,2	
26	Dolberg	0,75 m^3	4.200	4,2	
27	Abus-Aufbau	0,75 m^3	4.700	4,7	
28	O.K.	0,75 m^3	4.700	4,7	
29	E-1003	1,00 m^3	3.900	3,9	
30	Demag	1,00 m^3	4.200	4,2	
31	Bondy M-10	1,00 m^3	5.000	5,0	
32	Mench-Hambr.	1,00 m^3	5.000	5,0	
33	WL-1000	1,00 m^3	4.700	4,7	

Lp.	Nazwa sprzętu	Jednostka charakt.	Norma czasu w godz. potrzebna na remont kapitalny	Jednostka remontowa	Uwagi
34	Menck-Skoda	1,25 m^3	4.700	4,7	
35	Menck-Hambr.	1,25 m^3	6.000	6,0	
36	Menck-Hambr.	1,50 m^3	6.000	6,0	
37	ET-251 wielonacz.		2.700	2,7	
38	Buckau-Wolf wielonacz.		5.000	5,0	
39	Parowe		5000 do 7000	5,0	
	Ładowarki				
40	Abus		1.700	1,7	
41	B.S.T.		1.700	1,7	
42	Chasseside		1.100	1,1	
43	T-107	4,00 m^3	2.500	2,5	
	Spycharki				
44	D-157		1.950	1,95	
45	D-159		1.750	1,75	
46	Caterpiller D-4		1.600	1,6	
47	Caterpiller D-6		1.700	1,7	
48	Caterpiller D-7		1.950	1,95	
49	Caterpiller D-8		2.250	2,25	
50	Caterpiller R4		1.600	1,6	
51	Demag		2.230	2,23	
52	Fiat		1.700	1,7	
53	HD-7		1.950	1,95	
54	International		1.700	1,7	
	Ciągniki				
55	Caterpiller D-6		1.600	1,6	
56	Cletrac		1.200	1,2	
57	DT-54		1.500	1,5	
58	HD-7		1.800	1,8	
59	H.T.Z.		1.500	1,5	
60	International		1.500	1,5	
61	S-80		1.700	1,7	
62	Fiat		1.500	1,5	
63	S.T.Z.		1.500	1,5	
	Zgarniarki				
64	D-147		600	0,6	
65	STZ-D-183		500	0,5	
66	Gargal		600	0,6	
67	L.P.D.		600	0,6	
68	Le Tourneau		500	0,5	
	Lokomotywki parowe				
69	na tor 600 mm		2.600	2,6	
70	na tor 750 mm		2.800	2,8	
71	na tor 900 mm		3.100	3,1	
	Lokomotywki spalinowe				
72	Asbrink DL-20		1.000	1,0	
73	Asbrink DL-40		1.400	1,4	
74	Lova 30 KM		1.300	1,3	
75	Lova 60 KM		1.500	1,5	
76	Mascholay		1.400	1,4	
77	Ruston D-22		1.300	1,3	

Lp.	Nazwa sprzętu	Jednostka charakt.	Norma czasu w godz. potrzebna na remont kapitalny	Jednostka remontowa	Uwagi
78	Ruston D-44		1.400	1,4	
79	Stawostrój		1.400	1,4	
80	Inne do 20 KM		1.000	1,0	
81	Inne pow. 20 KM		1.500	1,5	
	Dźwigi samojezdne				
82	Bergoolagen		2.400	2,4	
83	Janwarec (MAZ)		3.000	3,0	
84	International		2.700	2,7	
85	Neal	0,5 t	800	0,8	
86	Neal	1,0 t	1.000	1,0	
87	Neal	2,0 t	1.700	1,7	
88	Neal	4,0 t	2.700	2,7	
89	Neal	6,1 t	3.500	3,5	
90	ZIS	3,0 t	2.500	2,5	
91	C.K.		2.700	2,7	
92	Coring Cranc	1,8 t	2.700	2,7	
93	Tracson	2,0 t	2.700	2,7	
94	Gross	1,5 t	1.700	1,7	
95	Boilont		3.000	3,0	
96	Lorain	5,0 t	3.000	3,0	
97	Weitz	5,0 t	3.000	3,0	
	Sprężarki				
98	ABG		400	0,4	
99	Armstrong		1.200	1,2	
100	Atlas Diesel HR-4V		900	0,9	
101	Atlas Diesel C4-DKV		700	0,7	
102	Brun		700	0,7	
103	EKM-EK		1.000	1,0	
104	EMK-301FKD		1.000	1,0	
105	FMA		700	0,7	
106	Flottman		800	0,8	
107	Ingersoll		1.200	1,2	
108	Le Roi		800	0,8	
109	Skoda	60 KM	1.000	1,0	
110	Skoda	90 KM	1.200	1,2	
111	Spirss		900	0,9	
112	Z.I.F.		400	0,4	
	Wszystkie inne				
113	ropowe	3—6 m³/min	750	0,75	
114	ropowe powyżej	6 m³/min	1.000	1,0	
115	benzynowe	3—6 m³/min	600	0,6	
116	benzynowe powyżej	6 m³/min	800	0,8	
117	elektryczne	3—6 m³/min	400	0,4	
118	elektryczne powyżej	6 m³/min	500	0,55	
	Kafary				
119	Młoty 1 — 1,25 t		200	0,2	
120	do pali Franka D-15		3.500	3,5	
121	do pali Franka R-23		3.500	3,5	
122	do pali Franka D-XII		3.500	3,5	
123	do pali Franka D-X		3.500	3,5	
124	Demag		2.300	2,3	
125	Asbrinks spal.	1,0 t	2.300	2,3	
126	Asbrinks spal.	3,0 t	2.700	2,7	
127	Asbrinks spal.	7,0 t	4.000	4,0	

Lp.	Nazwa sprzętu	Jednostka charakt.	Norma czasu w godz. potrzebna na remont kapitalny	Jednostka remontowa	Uwagi
	Pompy do betonu				
128	Abus	15 m^3/godz	750	0,75	
129	Cujsmans	12 m^3/godz	450	0,45	
130	Holzman	15 m^3/godz	750	0,75	
131	Pumperet	20 m^3/godz	900	0,9	
	Lokomobile				
132	do 35 KM		1.500	1,5	
133	powyżej 35 KM		1.600	1,6	
134	samojezdne		2.750	2,75	
	Kotły parowe				
135	stojące płomiennicowe		800	0,8	
136	Galloway'a		1.000	1,0	
137	parowozowe		1.400	1,4	
	Żurawie i dźwigi				
138	Bauhelfer		700	0,7	
139	Faure		1.600	1,6	
140	Loeb-Wolf	3,0 t	2.250	2,25	
141	Loeb-Wolf	4,0 t	2.650	2,65	
142	Maschinenbau	6,0 t	2.800	2,80	
143	S.B.K. 1		2.000	2,0	
144	S.B.K. 3	3,0 t	3.000	3,0	
145	W.S.K. 3	3,0 t	2.650	2,65	
146	Wolf	4,0 t	2.650	2,65	
147	Wolf	5,0 t	2.750	2,75	
	Walce drogowe				
148	spalinowe do 8 t		1.500	1,5	
149	spalinowe powyżej 8 t		1.700	1,7	
150	parowe powyżej 10 t		2.800	2,8	
	Sprzęt drogowy				
151	Wykańczarki	4 m	1.400	1,4	
152	A.B.G.		2.200	2,20	
153	Stawostroj	4 m	2.200	2,20	
154	Stawostroj	7—7,5 m	2 200	2,20	
155	Ubijaki wielomłot.		3.000	3,0	
156	Rozdzielacze do betonu		1.400	1,4	
157	Plantowniki drog. spal.		1.800	1,8	
	Betoniarki drogowe				
158	Sonthoffen	1250 l	4.200	4,2	
159	Stawostroj	800 l	1.800	1,8	
160	Linhoff	1500 l	4.000	4,0	
161	G. Gockel	1500 l	3.800	3,8	
162	Otto Keiser	750 l	3 000	3,0	
163	Inne powyżej	400 l	800	0,8	
	Spawarki				
164	z siln. niskoprężn.		600	0,6	
165	z siln. wysokoprężn.		700	0,7	
166	z siln. elektr. (wirujące)		350	0,35	
167	transformatorowe		250	0,25	

Lp.	Nazwa sprzętu	Jednostka charakt.	Norma czasu w godz. potrzebna na remont kapitalny	Jednostka remontowa	Uwagi
	Silniki spal. wysokoprężne				
168	do 15 KM		280	0.28	
169	do 30 KM		360	0.36	
170	do 65 KM		470	0,47	
171	do 100 KM		600	0,6	
172	do 150 KM		800	0,8	
	Silniki spal. niskoprężne				
173	do 6 KM		80	0,08	
174	do 15 KM		90	0,09	
175	do 30 KM		110	0,11	
176	do 50 KM		140	0,14	
177	do 90 KM		180	0,18	
	Silniki elektr. 3-fazowe				
178	do 0,5 KW		30	0,03	
179	do 1,5 KW		30	0,03	
180	do 5 KW		40	0,04	
181	do 6 KW		50	0,05	
182	do 10 KW		60	0,06	
183	do 15 KW		80	0,08	
184	do 25 KW		100	0,10	
185	do 50 KW		120	0,12	
186	do 75 KW		150	0,15	
187	do 100 KW		170	0,17	
188	do 150 KW		200	0,20	

Załącznik Nr 4 do zarządzenia Nr 23 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 3 marca 1954 r.

REGULAMIN

premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w Zakładach Produkcji Części Zamiennych i Sprzętu Budownictwa Przemysłowego.

§ 1. Regulamin niniejszy ustala zasady premiowania pracowników umysłowych uprawnionych do premiowania na podstawie załącznika Nr 22 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. zatrudnionych w Zakładach Produkcji Części Zamiennych i Sprzętu Budownictwa Przemysłowego.

§ 2. 1. Premię miesięczną uzależnia się od wykonania miesięcznego planu produkcji globalnej w cenach niezmiennych oraz od stopnia wykonania miesięcznego planu produkcji towarowej według asortymentów, przy jednoczesnym wykonaniu planowanego wskaźnika wydajności.

2. Przez wartość produkcji globalnej rozumie się wartość produkcji towarowej oraz wartość różnicy remanentów produkcji niezakończonej.

3. Przez wartość produkcji towarowej rozumie się wartość wytworzonych gotowych wyrobów.

§ 3. Wykonanie wskaźnika wydajności ustala się przez porównanie wykonanej wartości produkcji globalnej w stosunku do planowanej wartości produkcji globalnej — przypadającej na jednego robotnika grupy przemysłowej.

§ 4. 1. Od sumy wartości wykonanej w danym miesiącu produkcji globalnej potrąca się:

1) dwukrotną wartość wyrobów objętych reklamacjami uznanymi w ciągu miesiąca obliczeniowego,
2) jednokrotną wartość niewykonanej części produkcji towarowej zaplanowanej na dany miesiąc w poszczególnych asortymentach.

2. Potrąceń przewidzianych w ust. 1 pkt. 2 nie dokonuje się w przypadkach niewykonania produkcji według asortymentów planowanych na skutek zarządzenia jednostki nadrzędnej o zmianie asortymentów.

§ 5. Premię oblicza się według następującej tabeli:

% wykonania planu produkcji globalnej w cenach niezmiennych	% premii
100	45
101	48
za każdy dalszy %	3

§ 6. Premię miesięczną oblicza się od wynagrodzenia zasadniczego wraz z dodatkiem funkcyjnym z uwzględnieniem współczynników premiowych przewidzianych w Układzie Zbiorowym Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. dla poszczególnych stanowisk.

§ 7. Premia ulega obniżeniu o 2% za każdy niewykonany 1% planowanego wskaźnika wydajności.

§ 8. Pracownicy mogą być pozbawieni całkowicie lub częściowo przysługującej im premii w przypadku niedostatecznego wykonania ciążących na nich obowiązków,

a w szczególności w razie nieprzestrzegania dyscypliny pracy i płac, marnotrawstwa, niewłaściwego wykorzystania maszyn i urządzeń oraz nieprzestrzegania przepisów z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 9. Wysokość premii miesięcznej przy współczynniku premiowym 1,0 przekraczająca 65% zatwierdza każdorazowo Minister Budownictwa Przemysłowego, przy czym wskaźnik w tej wysokości będzie zatwierdzany wyłącznie w przypadkach gospodarczo uzasadnionych.

§ 10. Premiowanie pracowników umysłowych zatrudnionych w Zakładach Produkcji Części Zamiennych i Sprzętu Budownictwa Przemysłowego nie oparte na postanowieniach niniejszego regulaminu będzie traktowane jako pozbawione legalnych podstaw.

41.

OKÓLNIK Nr 12

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO
DEPARTAMENT GŁÓWNEGO MECHANIKA
i
CENTRALNY ZARZĄD ZAOPATRZENIA

Znak: CZZ-Org-0-3

z dnia 2 marca 1954 r.

w sprawie społecznych komisji nadzoru nad gospodarką materiałami i sprzętem budowlanym.

W celu zapewnienia ścisłego nadzoru oraz uporządkowania gospodarki materiałami i sprzętem budowlanym w budownictwie przemysłowym poleca się, co następuje:

§ 1. 1. Z dniem 1 kwietnia 1954 r. należy powołać na wszystkich budowach (zarówno w jednostkach generalnego wykonawcy jak i podwykonawcy), w zakładach produkcji pomocniczej i w jednostkach usługowych zjednoczeń (przedsiębiorstw) budownictwa przemysłowego — społeczne komisje nadzoru nad właściwą gospodarką materiałami i sprzętem budowlanym, zwane w dalszym ciągu „komisjami".

2. Na większych budowach można powołać kilka komisji działających przy poszczególnych obiektach (zespołach obiektów) lub odcinkach robót.

§ 2. Komisję powołuje kierownik budowy, zakładu produkcji pomocniczej lub jednostki usługowej, zwany w dalszym ciągu „kierownikiem zakładu pracy", po uzgodnieniu z radą zakładową i podstawową organizacją partyjną Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

§ 3. 1. W skład komisji wchodzą:

1) delegat podstawowej organizacji partyjnej PZPR,
2) delegat rady zakładowej,
3) pracownicy posiadający odpowiednie przygotowanie fachowe, wytypowani przez kierownika zakładu pracy.

2. Skład komisji powinien być zmieniony w trybie przewidzianym w § 2:

1) po ukończeniu półrocznej działalności,
2) w innych uzasadnionych przypadkach.

3. Komisja działa kolegialnie i przez poszczególnych członków.

4. Kierownicy zakładów pracy zaopatrzą poszczególnych członków komisji w odpowiednie zaświadczenia.

§ 4. 1. Do zadań komisji należy stałe i systematyczne zwalczanie marnotrawstwa materiałów podczas transportu, magazynowania (składowania) i gospodarowania materiałami pobranymi do produkcji (zużycia) oraz zwalczanie wszelkich uchybień przy obsłudze i eksploatacji sprzętu budowlanego.

2. W celu wykonania zadań, o których mowa w ust. 1, komisja obowiązana jest:

1) czuwać nad gospodarką materiałową na terenie objętym jej działalnością,
2) przeprowadzać akcję uświadamiającą wśród pracowników zmierzającą do wyrobienia w nich poszanowania dobra społecznego,
3) popularyzować wśród pracowników osiągnięcia na polu prawidłowej gospodarki materiałowej i obsługi sprzętu, uzyskane na innych stanowiskach pracy,
4) zwracać uwagę zainteresowanym pracownikom na nieodpowiednie obchodzenie się z materiałami i sprzętem,
5) czuwać nad stanem technicznym sprzętu budowlanego, warunkami, w jakich odbywa się praca tego sprzętu oraz jego konserwacja,
6) kontrolować, czy obsługujący sprzęt maszyniści i ich pomocnicy posiadają odpowiednie uprawnienia, zgodne z ich kwalifikacjami,
7) ustalać przyczyny powstających awarii sprzętu,
8) ujawnić fakty marnotrawstwa materiałów oraz niefachowej obsługi i konserwacji sprzętu,
9) zawiadamiać kierownika zakładu pracy o zauważonych uchybieniach i proponować środki zaradcze,
10) współpracować z organami inspekcji budownictwa przemysłowego w czasie przeprowadzanych przez nie kontroli,
11) informować bieżąco kierownika zakładu pracy, podstawową organizację partyjną PZPR i radę zakładową o wynikach swojej działalności,
12) składać sprawozdania ze swej działalności:
    a) ogółowi pracowników na naradach produkcyjnych (roboczych),
    b) dyrektorowi zjednoczenia (przedsiębiorstwa) raz na kwartał.

§ 5. 1. W przypadku ujawnienia przez komisję uchybień, należy spisać protokół w dwóch egzemplarzach, zawierający następujące dane:

1) czas i miejsce powstania lub ujawnienia uchybienia,
2) rodzaj, wielkość i ewentualnie przybliżoną wartość strat, jakie powstały,
3) okoliczności towarzyszące powstawaniu uchybień i wynikających stąd strat,
4) imiona, nazwiska i stanowiska osób, które dopuściły się uchybień i ewentualnie spowodowały powstanie strat, lub umotywowaną wzmiankę o niemożności ustalenia winnych,
5) imiona, nazwiska i podpisy członków komisji i osoby sporządzającej protokół oraz datę sporządzenia protokółu.

2. Jeden egzemplarz protokółu, o którym mowa w ust. 1, komisja obowiązana jest niezwłocznie przedłożyć kierownikowi zakładu pracy.

§ 6. 1. Kierownik zakładu pracy obowiązany jest nie później niż w ciągu dwóch dni od daty otrzymania protokółu:

1) przeanalizować protokóły i wnioski komisji oraz wydać konieczne zarządzenia,
2) zarządzić przeprowadzenie szczegółowych dochodzeń w celu ustalenia winnych (o ile komisja nie mogła tego dokonać), a w przypadku niemożności ustalenia winnych — przesłać do dyrektora zjednoczenia (przedsiębiorstwa) protokół wraz z wynikami dochodzeń,
3) wystąpić do dyrektora zjednoczenia (przedsiębiorstwa) z wnioskiem o ukaranie winnych,
4) w przypadku stwierdzenia faktu niewłaściwej gospodarki sprzętem budowlanym złożyć odpowiedni meldunek Głównemu Mechanikowi zjednoczenia.

2. Jeżeli kierownik zakładu pracy nie załatwi sprawy w przepisanym terminie, komisja obowiązana jest skierować sprawę bezpośrednio do dyrektora zjednoczenia (przedsiębiorstwa).

§ 7. Dyrektor zjednoczenia (przedsiębiorstwa) obowiązany jest:

1) roztoczyć opiekę nad działalnością komisji,
2) wyznaczyć w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie) pracownika lub komórkę organizacyjną, obowiązaną do rozpatrywania wniosków i spraw wynikających z działalności komisji.

§ 8. Organy inspekcji budownictwa przemysłowego wszystkich szczebli organizacyjnych obowiązane są współpracować z komisjami przy wykonywaniu swoich zadań.

§ 9. Jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego obowiązane są omawiać na naradach produkcyjnych (roboczych) sprawy gospodarki materiałami i sprzętem budowlanym, a w szczególności następujące zagadnienia:

1) planowania i realizacji zaopatrzenia materiałowego i sprzętowego,
2) gospodarki zapasami materiałowymi (kontrola i analiza),
3) transport materiałów i sprzętu,
4) eksploatacji i konserwację sprzętu,
5) gospodarki w magazynach i na placach budów,
6) kontroli zużycia materiałów w produkcji (na budowach, w zakładach produkcji pomocniczej, w jednostkach usługowych),
7) obniżenia kosztów zaopatrzenia materiałowego i eksploatacji sprzętu,
8) walki z marnotrawstwem materiałów w czasie transportu, magazynowania i zużycia (produkcji),
9) współpracy służb produkcyjno-technicznych, transportowych, zaopatrzenia i finansowo-księgowych.

§ 10. Na naradach produkcyjnych (roboczych) należy przypominać pracownikom o obowiązku ujawniania i zgłaszania spostrzeżonych faktów niewłaściwej gospodarki materiałami i sprzętem budowlanym.

§ 11. 1. Zgłaszane w czasie narad wnioski, mające na celu usprawnienie gospodarki materiałami i sprzętem budowlanym oraz fakty marnotrawstwa materiałów i złej eksploatacji i konserwacji sprzętu powinny być uwidocznione w protokółach z narad.

2. Na podstawie zgłoszonych na naradzie wniosków dyrektorzy zjednoczeń (przedsiębiorstw), kierownicy budów, zakładów produkcji pomocniczej i jednostek usługowych obowiązani są przedsięwziąć starania zmierzające do:

1) wprowadzenia w życie zgłoszonych projektów usprawnień, które zostały uznane za słuszne,
2) usunięcia ujawnionych faktów niewłaściwej gospodarki materiałami i sprzętem oraz ukarania winnych.

§ 12. Z dniem 1 kwietnia 1954 r. należy rozwiązać społeczne komisje do walki z niedbalstwem i marnotrawstwem materiałów, powołane okólnikiem Nr 26 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 30 kwietnia 1953 r. w sprawie powołania i zakresu działania społecznych komisji do walki z niedbalstwem i marnotrawstwem materiałów oraz wprowadzenia obowiązku omawiania na naradach produkcyjnych (roboczych) spraw gospodarki materiałowej oraz społeczne komisje do walki z niedbalstwem i brakiem fachowości przy obsłudze i eksploatacji sprzętu budowlanego, powołane okólnikiem Nr 53 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 14 sierpnia 1953 r. w sprawie powołania i zakresu działania społecznych komisji do walki z niedbalstwem i brakiem fachowości przy obsłudze i eksploatacji sprzętu budowlanego.

§ 13. Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania. Jednocześnie tracą moc obowiązującą:

1) okólnik Nr 26 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 30 kwietnia 1953 r. w sprawie powołania i zakresu działania społecznych komisji do walki z niedbalstwem i marnotrawstwem materiałów oraz wprowadzenia obowiązku omawiania na naradach produkcyjnych (roboczych) spraw gospodarki materiałowej (Biuletyn Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego Nr 7(29), poz. 22) oraz
2) okólnik Nr 53 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 14 sierpnia 1953 r. w sprawie powołania i zakresu działania społecznych komisji do walki z niedbalstwem i brakiem fachowości przy obsłudze i eksploatacji sprzętu budowlanego (Biuletyn Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego Nr 15(37), poz. 91).

DYREKTOR GENERALNY

Inż. St. Bęć

42.

OKÓLNIK Nr 14
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO
CENTRALNY ZARZĄD ZAOPATRZENIA

Znak: CZZ-Org-O-3

z dnia 2 marca 1954 r.

w sprawie ujawniania i upłynniania zbędnych i nadmiernych remanentów materiałów zaopatrzeniowych w jednostkach budownictwa przemysłowego.

Na podstawie § 12 zarządzenia Nr 177 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 2 maja 1951 r. w sprawie ujawniania, upłynniania i zapobiegania tworzeniu się zbędnych i nadmiernych remanentów materiałów zaopatrzeniowych w urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych (Monitor Polski

Nr A-46, poz. 602) wraz ze zmianami wprowadzonymi w zarządzeniach Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 czerwca 1951 r. (Monitor Polski Nr A-51, poz. 685), z dnia 20 września 1951 r. (Monitor Polski Nr A-87, poz. 1202) oraz z dnia 31 grudnia 1952 r. (Monitor Polski Nr A-3, poz. 34) polecam, co następuje:

§ 1. 1. Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) obowiązane są bieżąco ujawniać i zgłaszać do upłynnienia zbędne i nadmierne zapasy materiałów zaopatrzeniowych.

2. Ujawnianie zbędnych i nadmiernych zapasów materiałów zaopatrzeniowych polega na wypełnieniu odpowiedniej karty ewidencyjnej.

3. Zgłoszenia materiałów wymienionych w załącznikach Nr 1—5 do niniejszego okólnika dokonuje się przez przesłanie wypełnionej karty ewidencyjnej do tego centralnego zarządu, do którego dyspozycji zastrzeżony jest ujawniony materiał.

4. Kart ewidencyjnych nie wystawia się na materiały o wartości poniżej 100 zł. Przepis ten nie dotyczy metali nieżelaznych, w stosunku do których istnieje obowiązek zgłaszania zapasów ponadnormatywnych niezależnie od ich wartości.

§ 2. Termin na zgłoszenie przez zjednoczenia (przedsiębiorstwa) zbędnych i nadmiernych remanentów wynosi trzy dni, licząc od daty ujawnienia nadmiaru.

§ 3. 1. Karty ewidencyjne na materiały wymienione w załączniku Nr 1 (zastrzeżone do dyspozycji Centralnego Zarządu Zaopatrzenia) należy przesyłać do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia z tym, że:

1) zjednoczenia (przedsiębiorstwa) podległe Centralnym Zarządom: Północ, Południe, Śląsk i Zachód oraz bezpośrednio podległe Ministrowi Budownictwa Przemysłowego czynią to bezpośrednio,
2) zjednoczenia (przedsiębiorstwa) podległe Centralnym Zarządom: Instalacji Przemysłowych, Montażu Urządzeń Elektrycznych, Budownictwa Wodno-Inżynieryjnego, Budownictwa Lądowo-Inżynieryjnego, Konstrukcji Stalowych, Mechanizacji, Transportu oraz Zakładów Betoniarskich i Żelbetowych — za pośrednictwem nadzorujących je centralnych zarządów.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, pkt. 2) właściwy centralny zarząd obowiązany jest w ciągu 15 dni od daty otrzymania kart ewidencyjnych zadysponować zgłoszonymi nadmiarami na pokrycie potrzeb nadzorowanych przez niego jednostek, a w razie braku takiego zapotrzebowania przesłać karty ewidencyjne do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia.

§ 4. Centralny Zarząd Zaopatrzenia w ciągu 30 dni od daty otrzymania kart ewidencyjnych od jednostek, o których mowa w § 3, ust. 1, pkt. 1), a w ciągu 15 dni od daty otrzymania kart ewidencyjnych od jednostek, o których mowa w § 3, ust. 1, pkt. 2):

1) zadysponuje zgłoszonymi nadmiarami na pokrycie potrzeb jednostek budownictwa przemysłowego lub
2) w przypadku braku zapotrzebowania w resorcie — zleci upłynnienie remanentów za pośrednictwem terenowo właściwych hurtowni branżowych.

§ 5. 1. Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) przesyłają karty ewidencyjne na materiały wymienione w załącznikach Nr 2—5 (zastrzeżone do dyspozycji Centralnych Zarządów: Montażu Urządzeń Elektrycznych, Konstrukcji Stalowych, Budownictwa Wodno-Inżynieryjnego i Mechanizacji) do nadzorujących je centralnych zarządów.

2. Centralne zarządy, o których mowa w ust. 1, w ciągu 30 dni od daty otrzymania kart ewidencyjnych od podległych im jednostek:

1) zadysponują zgłoszonymi nadmiarami na pokrycie potrzeb nadzorowanych przez siebie jednostek lub
2) w przypadku braku zapotrzebowania przez te jednostki — zlecą upłynnienie remanentów za pośrednictwem terenowo właściwych hurtowni branżowych.

§ 6. 1. Centralne zarządy mogą w porozumieniu z Centralnym Zarządem Zaopatrzenia polecić, aby podległe im zjednoczenia (przedsiębiorstwa) przesyłały do nadzorujących je centralnych zarządów również karty ewidencyjne na ujawnione nadmiary niektórych materiałów niezastrzeżonych (nie wymienionych w załącznikach Nr 1—5).

2. Polecenia, o których mowa w ust. 1, nie mogą dotyczyć materiałów bilansowanych centralnie i rozdzielanych zgodnie z obowiązującym na dany rok wykazem artykułów do opracowania projektu planu zaopatrzenia w ramach Narodowego Planu Gospodarczego, jak również materiałów, co do których obowiązują odrębne przepisy zagospodarowania, rejestracji i skupu.

§ 7. 1. W przypadkach, o których mowa w § 6 właściwy centralny zarząd obowiązany jest w ciągu 15 dni od daty otrzymania kart ewidencyjnych zadysponować zgłoszonymi nadmiarami na potrzeby podległych mu zjednoczeń (przedsiębiorstw).

2. W przypadku braku dyspozycji centralnego zarządu w terminie, o którym mowa w ust. 1, zjednoczenia (przedsiębiorstwa) upłynnią remanenty za pośrednictwem terenowo właściwych hurtowni branżowych.

§ 8. Tryb ujawniania i zgłaszania do upłynnienia zbędnych i nadmiernych zapasów materiałów zaopatrzeniowych niezastrzeżonych (nie wymienionych w załącznikach Nr 1-5) został szczegółowo ustalony powołanymi we wstępie zarządzeniami Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 9. Winni naruszenia przepisów w zakresie akcji ujawniania i upłynniania zbędnych i nadmiernych remanentów podlegają sankcjom przewidzianym w § 66 instrukcji, stanowiącej załącznik do powołanego we wstępie zarządzenia Nr 177 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 2 maja 1951 r.

§ 10. Okólnik wchodzi w życie w dniem podpisania.

Jednocześnie traci moc obowiązującą okólnik Nr 4 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 22 stycznia 1953 r. w sprawie ujawniania zbędnych i nadmiernych remanentów materiałów zaopatrzeniowych w jednostkach budownictwa przemysłowego.

Przestaje również obowiązywać pismo okólne Nr 3 Centralnego Zarządu Zaopatrzenia z dnia 24 stycznia 1953 r. znak: CZZ-GM-5-5 w sprawie ujawniania i upłynniania zbędnych i nadmiernych remanentów materiałów zaopatrzeniowych w jednostkach podległych Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego.

PODSEKRETARZ STANU

Inż. St. Farjaszewski

Załącznik Nr 1 do okólnika Nr 14
Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 2 marca 1954 r.

Lista materiałów zaopatrzeniowych i urządzeń zastrzeżonych do dyspozycji Centralnego Zarządu Zaopatrzenia

Lp.	Branża	Pozycja	Grupa kontyng.	Nazwa materiału
1	II	43	7	Szyny normalnotorowe
2	II	45, 46, 47	9, 10, 11	Kształtowniki A.B.C., szyny suwnicowe, szyny wąskotorowe
3	II	50, 51, 53	14, 15, 17	Kształtowniki i pręty średnie, cienkie i najcieńsze ze stali kl. 0-4
4	II	54	18	Bednarka gorąco walcowana
5	II	55	19	Walcówka w kręgach
6	II	57—63	21—27	Blacha uniwersalna, blacha gruba
7	II	65—71	28—34	Blacha cienka
8	II	73	35	Rury walcowane bez szwu wiertnicze
9	II	74—78	36—40	Rury walcowane bez szwu, przewodowe i precyzyjne
10	II	79—81	41—43	Rury ze szwem
11	II	93—94	54—55	Blacha ocynkowana
12	II	95	56	Akcesoria kolejowe
13	II	152—154	—	Armatura staliwna wg katalogu A-1300
14	II	156—162	—	Armatura z żeliwa wg kat. A-1300
15	II	178—180	—	Rury i kształtki wodociągowe
16	III	106—109	—	Armatura ze stopów metali nieżelaznych. Armatura wg kat. A-1300
17	III	110—118	—	Armatura sieci domowej wg kat. A-1300
18	V	11—14, 18 19, 22	—	Śruby z nakrętkami
19	V	28, 31, 34 37, 38 42, 44 46—48	—	Śruby klamerkowe
20	V	49—51	—	Śruby z gwintem na całej długości sworznia
21	V	53—57	—	Drobna nawierzchnia kolejowa
22	VI	15—17	—	Szafki metalowe, szafy stalowe, kasy pancerne
23	VII	22, 23	—	Okucia meblowe
24	VI	33—35	—	Okucia budowlane
25	VI	109, 110	—	Beczki żelazne surowe i ocynkowane
26	VIII	10—15	—	Kotły do centr. ogrzew. żeliwne Strebla
27	VIII	16—24	—	Kotły do centralnego ogrzewania mod. Hoentscha
28	VIII	25	—	Kotły do centr. ogrzewania płomieniówkowe
29	VIII	26—35	—	Grzejniki centralnego ogrzewania i części oraz rury żeliwne żebrowe
30	VIII	40	—	Kotły warzelne

Lp.	Branża	Pozycja	Grupa kontyng.	Nazwa materiału
31	XII	42—45	—	Pompy wirnikowe
32	XII	46	—	Pompy głębinowe
33	XIII	47—48	—	Pompy tłokowo-parowe i Wortgingtona
34	XII	100—109	—	Elektrody do spawania
35	XVI	131—142	—	Silniki elektryczne
36	XVI	180—191	—	Transformatory mocy
37	XVI	518	—	Rury stalowe pancerne
38	XVI	614—627	—	Łącznice telefoniczne
39	XVI	678—691	—	Aparaty telefoniczne
40	XVIII	128—138	—	Gaśnice — sprzęt gaśniczy
41	XVIII	139—148	—	Agregaty pianowe i śniegowe — sprzęt pianowy i środki pianotwórcze
42	XVIII	149—151	—	Sprzęt wodny — węże tłoczne
43	XVIII	152—156	—	Sprzęt wodny — węże ssawne
44	XIX	58—61	—	Kamionka kwasoodporna — rury kształtki
45	XIX	69—71	—	Kamionka kanalizacyjna
46	XIX	72—74	—	Kamionka sanitarna
47	XIX	149—150	—	Papa smołowcowa
48	XIX	157—158	—	Przędza szklana
49	XIX	159, 160, 161	—	Wełna żużlowa
50	XIX	167, 168, 169	—	Płyty korkowe
51	XIX	180	—	Lepik smołowcowy
52	XIX	185	—	Chlorek wapnia krystaliczny
53	XIX	197	—	Magnezyt palony (kaustyczny)
54	XX	1—9	—	Wyroby szamotowe „SZ“
55	XX	10—11	—	Wyroby kwasoodporne KW
56	XX	12—17	—	Wyroby krzemionkowe sztuczne „KRZ“
57	XX	18—19	—	Wyroby magnezytowe
58	XX	20—21	—	Wyroby magnezytowe — forsterytowe „MF“
59	XX	22—23	—	Wyroby chronomagnezytowe
60	XX	24—25	—	Wyroby forsterytowe „F“
61	XX	26—44	—	Wyroby specjalne boksytowe „AL“
62	XX	48—55	—	Zaprawy specjalne
63	XXII	1—4, 13	—	Surowiec tartaczny iglasty
64	XXII	16	—	Żerdzie iglaste
65	XXII	17	—	Szczapy i wałki użytkowe iglaste
66	XXII	18	—	Szczapy i wałki opałowe iglaste
67	XXII	20, 23, 24	—	Materiały przerobowe (słupy, podkłady ciosane n/tor. i w/tor.)
68	XXII	65—71	—	Tarcica nieobrzynana iglasta

Lp.	Branża	Pozycja	Grupa kontyng.	Nazwa materiału
69	XXII	72—88	—	Tarcica obrzynana iglasta
70	XXII	89—91, 93 95—100, 104	—	Łaty, listwy, krawędziaki, belki, króciaki, podkłady n/tor. i w/tor., podrozjezdnice n/tor. i w/tor., mostownice n/tor., połowice z drzewa iglastego
71	XXII	105—114, 119, 120, 121—126, 127—135, 137, 138—153	—	Materiały tarte z drewna drzew liściastych
72	XXII	154—167 172—176	—	Sklejki, okleiny, obłogi
73	XXII	177—179	—	Płyty pilśniowe
74	XXII	180—181	—	Wałki połuszczarskie
75	XXII	184	—	Kostka brukowa
76	XXII	207	—	Wełna drzewna
77	XXII	268—269	—	Baraki, listwy
78	XXIII	572	—	Karbid dla celów spawalniczych
79	XXIII	1093—1096	—	Gliceryna
80	XXIII	1110	—	Olej lniany
81	XXIII	1230	—	Pokost lniany
82	XXIII	1302	—	Minia ołowiana
83	XXIII	1304	—	Biel cynkowa
84	XXIII	1305—1306	—	Litopony
85	XXIII		—	Szelak naturalny
86	XXIII		—	Azotan srebra
87	XXV	1—2	—	Kauczuk
88	XXV	15	—	Taśmy transporterowe
89	XXV	16—18	—	Węże
90	XXV	50—52	—	Płyty azbestowe
91	XXV	53—59	—	Płyty uszczelniające (klingeryt)
92	XXVI	69	—	Papier pakowy siarczanowy „Natron"
93	XXVI	126—129	—	Tektury
94	XXVI	147—149	—	Fibra
95	XXVII	39	—	Konopie
96	XXVII	251—254	—	Płótno oponowe, żaglowe i brezent
97	XXVII	257—260	—	Tkaniny opakunkowe
98	XXX	10—17	—	Skóry twarde
99	XXX	18a	—	Skóry juchtowe
100	XXX	29	—	Pasy pędne
101	XXXI	1—3	—	Węgiel kamienny
102	XXXI	21—28	—	Koksy: opałowy, wielkopiecowy, odl.
103	XXXI	64	—	Parafina
104	XXXI	65—67	—	Asfalty: drogowy (albański), przemysłowy

Załącznik Nr 2 do okólnika Nr 14 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 2 marca 1954 r.

Lista materiałów zaopatrzeniowych i urządzeń zastrzeżonych do dyspozycji Centralnego Zarządu Montażu Urządzeń Elektrycznych

Lp.	Branża	Pozycja	Grupa kontyng.	Nazwa materiału
1	IV	66—69	—	Liny i linki różne
2	V	11, 13	—	Śruby maszynowe ∅ M4—M8
3	V	73—74	—	Nakrętki luzem ∅ M3—M8
4	V	79—83	—	Podkładki
5	XVI	238—282	—	Aparatura rozdzielcza i zabezpieczająca wysokiego napięcia
6	XVI	283—289	—	Aparatura przestawnikowa
7	XVI	290—343	—	Aparatura rozdzielcza zabezpiecz.
8	XVI	364—374	—	Aparatura dźwigowa
9	XVI	388	—	Oprawy oświetleniowe do lamp przemysłowych zewn. i wewn.
10	XVI	415—424	—	Oprawy do rur fluoryzujących
11	XVI	430—431	—	Wyłączniki hermetyczne
12	XVI	432—433	—	Wyłączniki warstwowe (pakietowe)
13	XVI	442—443	—	Przełączniki hermetyczne
14	XVI	444—446	—	Przełączniki warstwowe (pakietowe)
15	XVI	448—458	—	Gniazda wtykowe
16	XVI	471—472	—	Gniazda bezpiecznikowe GZII i GZIII
17	XVI	506	—	Rurki izolacyjne żelazne obołowione
18	XVI	507	—	Puszki odgałęźne ∅ 50, 70, 78 mm
19	XVI	519	—	Puszki żeliwne hermet. ∅ 60, 70, 85 mm
20	XVI	523, 524	—	Łączniki kontrolne, kątniki, łuki
21	XVI	569, 578	—	Sprzęt do lin napowietrznych
22	XVI	784, 785	—	Rury fluoryzujące
23	XVI	871—899	—	Elektryczne przyrządy pomiarowe
24	XVI	44, 45, 46	—	Izolatory silnoprądowe

Załącznik Nr 3 do okólnika Nr 14 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 2 marca 1954 r.

Lista materiałów zaopatrzeniowych zastrzeżonych do dyspozycji Centralnego Zarządu Konstrukcji Stalowych

Lp.	Branża	Pozycja	Grupa kontyng.	Nazwa materiału
1	II	96	57	Podkłady stalowe normalnotorowe
2	II	97	58	Rozjazdy kolejowe
3	IV	57, 58	—	Liny wydobywające o splotach okrągłych
4	V	1—7	—	Nity
5	V	8—52	—	Śruby
6	V	73—78	—	Nakrętki
7	XXI	165	—	Ściernice o wiązaniu chemicznym
8	XXXII	970—975	—	Smoła drogowa i preparowana
9	XXIII	980—983	—	Pak
10	XXVII	97, 98	—	Czyściwo bawełniane

Załącznik Nr 4 do okólnika Nr 14 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 2 marca 1954 r.

Lista materiałów zastrzeżonych do dyspozycji Centralnego Zarządu Budownictwa Wodno-Inżynieryjnego

Lp.	Branża	Pozycja	Grupa kontyng.	Nazwa materiału
1	II	—	—	Elementy stalowych ścian szczelnych typu Larsen, Hoesch, Krupp i inne

Załącznik Nr 5 do okólnika Nr 14 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 2 marca 1954 r.

Lista materiałów zaopatrzeniowych zastrzeżonych do dyspozycji Centralnego Zarządu Mechanizacji

Lp.	Branża	Pozycja	Grupa kontyng.	Nazwa materiału
1	II	2—7, 11, 12	2—3	Surówka odlewnicza, surówka zwierciadlista i żelazomangan
2	II	40, 41	4—5	Kęsiska i kęsy
3	II	42	6	Blachówka (platyny)
4	II	48, 49	12—13	Pręty grube i średnie ze stali węglowych oraz stopowych konstrukcyjnych i narzędziowych i wysoko-stopowych — walcowane i łuszczone
5	II	83, 84, 85	45—47	Taśmy zimnowalcowane wąskie ze stali węglowych oraz ze stali stopowych narzędziowych i stopowych konstr.
6	II	86—91	48—52	Pręty i druty ciągnione ze stali węglowych i ze stali stopowych narzędziowych oraz ze stali wysokostopowej
7	II	228		Złom stalowy do odlewu żeliwa
8	II	231		Złom żeliwny
9	XII	8—21		Silniki spalinowe
10	XIV	1—4		Łożyska toczne
11	XV	—		Części zamienne do sprzętu bud.
12	XXIII	—		Grafit naturalny

43.

PISMO OKÓLNE Nr 1
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO
DEPARTAMENT TECHNIKI

TE-4/5/55/54

z dnia 3 marca 1954 r.

w sprawie ustanowionych norm resortowych dotyczących rusztowań drewnianych.

Wobec ustanowienia zarządzeniem Nr 11 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 22.II.1954 r. norm resortowych RN-53/M.B.Przem. — 00029 do RN-53/M.B.Przem. — 00036, dotyczących rusztowań drewnianych, podaje się do wiadomości, że z dniem wejścia w życie wymienionych norm — na podstawie rozporządzenia Ministrów: Budownictwa Miast i Osiedli, Budownictwa Przemysłowego oraz Pracy i Opieki Społecznej z dnia 8 grudnia 1953 r. w sprawie zmiany przepisów dotyczących przestrzegania warunków bezpieczeństwa i higieny przy robotach budowlanych. (Dz. U. Nr 7 z dnia 8 lutego 1954 r., poz. 25) — straciły moc obowiązującą w resorcie Budownictwa Przemysłowego następujące przepisy: § 7 ust. 4, § 8 ust. 1 i 3, § 9 ust. 3 oraz §§ 10—15, 17—20 i 22, rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Opieki Społecznej z dnia 23 maja 1935 r. o przepisach, dotyczących przestrzegania warunków bezpieczeństwa i higieny przy robotach budowlanych (Dz. U. Nr 50, poz. 329).

V-DYREKTOR DEPARTAMENTU

Mgr inż. St. Hojarczyk

44.

PISMO OKÓLNE Nr 2

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT TECHNIKI

z dnia 10 marca 1954 r.

w sprawie stosowania wywaru siarczynowego z ługów posulfitowych jako środka uplastyczniającego (plastyfikatora) do betonu.

W celu zmniejszenia zużycia cementu przy niezmniejszonej założonej wytrzymałości (marce) betonu oraz dla podniesienia plastyczności betonu — zwłaszcza przy stosowaniu pomp do betonu, przy gęstym zbrojeniu i w elementach o przekrojach, przy których występuje tzw. efekt ściany — Plan Rozwoju Techniki przewiduje stosowanie jako dodatku do mieszanki betonowej wywaru siarczynowego z ługów posulfitowych.

Obowiązujące zasady stosowania tego środka uplastyczniającego do betonu podaje Instrukcja Tymczasowa, stanowiąca załącznik do niniejszego pisma okólnego.

Zwraca się szczególną uwagę na:

1) staranną kontrolę atestów charakteryzujących wywary siarczynowe dostarczane na budowę, a w szczególności na zawartość cukrów oraz stopień koncentracji wywaru (zawartość suchej substancji w roztworze),
2) dokładne dozowanie wywaru (w oparciu o ilość suchej substancji w roztworze) oraz innych składników mieszanki,
3) staranną i stałą kontrolę jakości betonu, wykonywanego z dodatkiem wywaru siarczynowego i przestrzeganie zasady dokonywania prób wstępnych.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

Inż. M. Rzędowski

Załącznik do pisma okólnego Nr 2
Departamentu Techniki
z dnia 10 marca 1954 r.

INSTRUKCJA TYMCZASOWA

o stosowaniu wywaru siarczynowego z ługów posulfitowych jako środka uplastyczniającego do betonu.

1. **Wstęp.**

1\. 1. Instrukcja niniejsza podaje wytyczne stosowania do betonu wywaru siarczynowego otrzymywanego z ługów posulfitowych, charakterystykę stosowanych wywarów siarczynowych oraz sposób kontroli betonu wykonanego z dodatkiem wywaru siarczynowego.

1\. 2. Przepisy instrukcji odnoszą się do wywarów siarczynowych w postaci ciekłej (tak jak wychodzą z warnika).

1\. 3. Dodawanie wywaru siarczynowego do mieszanki betonowej ma na celu nie tylko polepszenie niektórych właściwości betonu, lecz i zmniejszenie zużycia cementu.

2. **Własności betonu z dodatkiem wywaru siarczynowego.**

Beton z dodatkiem wywaru siarczynowego posiada niżej podane własności:

2\. 1. Większą plastyczność, która pozwala na obniżenie ilości wody zarobowej o 8 do 10% przy zachowaniu założonej konsystencji i na obniżenie ilości cementu również o 8 do 10%, tj. przy niezmiennym $\frac{c}{w}$ oraz przy zachowaniu założonej wytrzymałości betonu.

2\. 2. Większą przyczepność do stali zbrojeniowej (średnio o 6 do 8%).

2\. 3. Mniejszą nasiąkliwość (nasiąkliwość ciężarowa zmniejsza się średnio o około 6%), a zatem i większą odporność na działanie mrozu.

2\. 4. Dłuższy okres wiązania i twardnienia.

2\. 5. Większą przyczepność do deskowania.

2\. 6. Nieco mniejszy skurcz.

2\. 7. Większą wodoszczelność.

2\. 8. Nieco mniejszy ciężar objętościowy.

3. **Zakres stosowalności betonu z dodatkiem wywaru siarczynowego.**

3\. 1. Betony z dodatkiem wywaru siarczynowego mogą być stosowane do wszelkich konstrukcji betonowych i żelbetowych.

3\. 2. Dodatek wywaru siarczynowego można stosować do betonu zarówno przy użyciu cementów portlandzkich jak i cementu hutniczego.

3\. 3. Stosowanie dodatku wywaru siarczynowego w niczym nie narusza, ani nie ogranicza przepisów stosowania do betonu chlorku wapnia. Chlorek wapnia może być stosowany do betonu wykonywanego z dodatkiem wywaru siarczynowego w tych samych ilościach co i do betonu bez tego dodatku.

3\. 4. W szczególności zaleca się stosowanie dodatku wywaru w wytwórniach elementów betonowych prefabrykowanych, w centralnych wytwórniach betonów oraz wszędzie tam, gdzie zapewnione może być ścisłe dozowanie wszystkich składników mieszanki betonowej, a więc również i ciekłego wywaru siarczynowego.

3\. 5. Specjalnie zalecane jest dodawanie wywaru do masy betonowej podawanej za pomocą pomp (tzw. betony pompowe), z uwagi na polepszenie lepkości masy i zmniejszenie tendencji do rozwarstwiania się jej w czasie transportu i układania.

4. **Warunki techniczne dla wywarów siarczynowych stosowanych w celu uplastycznienia mieszanki betonowej.**

4\. 1. Wywar siarczynowy stosowany w celu uplastycznienia mieszanki betonowej jest produktem ubocznym (odpadkowym) przy produkcji celulozy metodą siarczynową. Wywar otrzymywany jest z ługów pocelulozowych poddanych fermentacji w procesie odpędzania tzw. spirytusu drzewnego (część cukrów zawartych w ługu zamienia się na alkohol).

4\. 2. Na podstawie przeprowadzonych badań zaleca się stosowanie do betonu wywarów siarczynowych pochodzących z następujących fabryk: Kluczewska Fabryka Celulozy i Papieru, Klucze k/Olkusza, Włocławska Fabryka Celulozy i Papieru, Włocławek.

4\. 3. Wywary z w/w fabryk otrzymywane są w postaci cieczy barwy ciemnego piwa, o charakterystycznej woni żywicy.

4\. 4. Skład chemiczny wywarów siarczynowych nie jest jednolity i waha się w zależności od rodzaju surowca (gatunku drewna) i zastosowanego procesu technologicznego otrzymywania celulozy. Przeciętna charakterystyka wywarów siarczynowych z w/w fabryk przedstawia się następująco:

1) Ciężar właściwy roztworu g/cm³ około 1,03
2) pH (stopień stężenia jonów wodorowych) 4,8 — 5,3
3) Połączenie ligniny jako kwas ligno-sulfonowy g/l 40,92 — 46,63
4) Cukry (subst. redukujące jako glukoza) g/l 12,20 — 14,15.

Po odparowaniu wywaru siarczynowego, pozostałość (sucha substancja) waha się w granicach od 70,0 do 85,0 g/l.

4\. 5. Przy porównaniu składu chemicznego wywaru siarczynowego (stosowanego na budowie) z wyżej wymienioną

analizą należy zwrócić szczególną uwagę, aby zawartość cukrów była jak najmniejsza i nie przekroczyła w żadnym razie 20% w stosunku do suchej substancji wywaru.

4. 6. Wywary siarczynowe dostarczane na budowę powinny posiadać metrykę sporządzoną przez zakład wytwarzający z podaniem pochodzenia, składu chemicznego z określeniem zawartości suchej substancji, połączenia ligniny i cukrów w g/l oraz datę produkcji. Przy zamawianiu wywaru należy podać wytwórni cel do jakiego ma być użyty wywar oraz zastrzec sobie maksymalną dopuszczalną zawartość w nim cukrów.

5. **Sposób oznaczania suchej substancji w wywarze siarczynowym.**

5. 1. Parownicę o ϕ 5 — 8 cm odważa się na wadze technicznej z dokładnością do 0,05 g.

5. 2. Do parownicy wlewa się dostarczony na budowę wywar o określonej objętości V (np. 250 cm^3 — czyli 1/4 litra).

5. 3. Parownicę z wywarem wstawia się do suszarki i przechowuje w temperaturze +105°C, aż do całkowitego odparowania i uzyskania stałego ciężaru pozostałości, a następnie waży się z dokładnością do 0,05 g.

5. 4. Zawartość suchej substancji (pozostałości) w 1 litrze wywaru obliczamy z wzoru:

$$s = \frac{P_1 - P}{V}$$

gdzie:

P — ciężar parownicy w g

P_1 — ciężar parownicy wraz z substancją wysuszoną w g

s — zawartość suchej substancji w g na 1 litr ciekłego wywaru

V — odmierzona objętość wywaru w litrach.

6. **Ilość wywaru siarczynowego dodawanego do betonu**

6. 1. Ilość dodawanego wywaru siarczynowego zależna jest od składu mineralnego i stopnia wietrzenia cementu, rodzaju wypełniacza i składu mieszanki betonowej. Jako praktyczną ilość dodawanego wywaru siarczynowego ustala się 0,15% jego suchej substancji w stosunku ciężarowym do ilości cementu w mieszance betonowej (p. przykład p-kt 9).

6. 2. Przekroczenie ilości 0,15% dodatku suchej substancji wywaru siarczynowego jest niedopuszczalne. Biorąc pod uwagę warunki wytwarzania betonu na budowie zwraca się szczególną uwagę na dokładne dozowanie wywaru, gdyż przekroczenie ilości 0.15% dodatku spowoduje obniżenie wytrzymałości betonu. Natomiast zmniejsze ilości 0,15% dodatku nie da spodziewanego efektu plastyczności.

7. **Wymagania, którym mają odpowiadać składniki mieszanki betonowej oraz wykonanie betonu z dodatkiem wywaru siarczynowego.**

7. 1. Beton z dodatkiem wywaru siarczynowego wykonuje się w ten sam sposób i przy użyciu tych samych składników, co beton bez dodatku. Istotna różnica polega na wprowadzeniu do mieszanki betonowej wywaru siarczynowego w określonej j. w. w punkcie 6. 1. ilości.

Wywar siarczynowy wprowadzamy do mieszanki betonowej uprzednio dokładnie rozmieszany z wodą zarobową. Przez wprowadzenie do mieszanki betonowej dodatku wywaru siarczynowego w ilości 0,15% jego suchej substancji w stosunku do ciężaru cementu, zmniejszy się o 8 — 10% potrzebna ilość wody zarobowej. Urabialność zarobionej mieszanki betonowej nie zmniejszy się pomimo zmniejszenia o 8 — 10% ilości wody zarobowej.

7. 2. Przy wykonywaniu betonu z dodatkiem wywaru siarczynowego powinny być zachowane niżej podane przepisy ogólne.

7. 2. 1. Woda przeznaczona do zarobienia mieszanki betonowej powinna znajdować się w specjalnie do tego celu przeznaczonym zbiorniku(kach), w którym nastąpi jej wymieszanie z wywarem (w stosunku odpowiadającym 0,15% suchej substancji wywaru do ciężaru cementu).

7. 2. 2. W celu zachowania ścisłego dozowania ilości wywaru i wody zarobowej na budowie należy:

a) zbiorniki na wodę zarobową dokładnie wycechować,

b) do odmierzania potrzebnej ilości wywaru stosować wycechowane naczynia, lub urządzenia zapewniające dokładność dozowania.

7. 2. 3. W pobliżu zbiornika(ków) z wodą zarobową powinien być zmagazynowany odpowiedni zapas wywaru. Zbiornik do przechowywania wywaru powinien gwarantować zabezpieczenie przed jakimkolwiek zanieczyszczeniem, wysychaniem i zamarzaniem.

7. 3. Wobec tego, że beton wykonany z dodatkiem wywaru siarczynowego wykazuje zwiększoną przyczepność do deskowania, należy deskowanie od strony betonu smarować „ksylamitem" lub roztworem wapiennym.

7. 4. Jakość betonu z dodatkiem wywaru siarczynowego wytwarzanego na budowie powinna być szczególnie starannie i bieżąco kontrolowana.

8. **Kontrola dozowania wywaru siarczynowego i kontrola jakości betonu wykonanego z dodatkiem wywaru siarczynowego.**

8. 1. W zakresie kontroli dozowania wywaru siarczynowego i kontroli jakości betonu wykonanego z dodatkiem wywaru siarczynowego laboratorium polowe ma niżej podane obowiązki.

8. 1. 1. Oznaczanie ilości suchej substancji w wywarze.

8. 1. 2. Przeliczanie ilości suchej substancji wywaru wyliczonej w stosunku ciężarowym do cementu, na ilość ciekłego wywaru w stosunku objętościowym do wody zarobowej. Ilość ciekłego wywaru, którą należy dodać do wody zarobowej, wylicza się ze wzoru:

$$W = 0{,}0015 \frac{C}{s} \times 1000$$

gdzie:

C — ilość cementu w kg na 1 m^3 betonu

s — ilość suchej substancji w g/l

W — ilość wywaru w litrach na 1 m^3 betonu, którą należy dodać do wody zarobowej.

8. 1. 3. Kontrolowanie jakości betonu wykonanego z dodatkiem wywaru siarczynowego.

8. 2. Laboratorium polowe obowiązane jest wpisać do dziennika laboratoryjnego dane odnośnie zarobów doświadczalnych, jak również i betonów ułożonych w konstrukcjach.

Zapisy te mają zawierać m. innymi dane:

a) określonego składu mieszanki betonowej z podaniem ilości cementu, wywaru i wody na 1 m^3 betonu,

b) konsystencji masy betonowej,

c) wytrzymałości na ściskanie próbek betonowych,

d) uzyskaną oszczędność cementu w procentach i w kg.

Ponadto do obowiązków laboratorium polowego należy okresowe sprawdzanie ścisłości dozowania wywaru i dokonywania pozostałych czynności przewidzianych odpowiednimi zarządzeniami co do prawidłowego i racjonalnego wykonania betonu.

8. 3. Ustalony przez laboratorium polowe skład mieszanki betonowej z dodatkiem wywaru siarczynowego potwierdza kierownik robót.

8. 4. Niezbędne jest przeprowadzenie instruktażu załogi zatrudnionej przy sporządzaniu betonu z dodatkiem środka uplastyczniającego.

9. **Przykład obliczenia ilości składników mieszanki betonowej z dodatkiem wywaru siarczynowego (o zawartości nie przekraczającej 20% cukrów w stosunku do suchej substancji wywaru.**

Projektowana (pierwotna) mieszanka betonowa:

np. cementu — 300 kg

kruszywa — 1870 kg; $\frac{c}{w} = 1{,}5$

wody — 200 l.

Przy zastosowaniu dodatku 0,15% suchej substancji wywaru siarczynowego, ilości cementu i wody zarobowej zmniejszamy o 10%.

Ilość wywaru (np. o zawartości 75 g suchej substancji w 1 litrze), którą należy dodać do wody zarobowej:

$$W = 0{,}0015 \frac{C}{s} \cdot 1000 = 0{,}0015 \cdot \frac{300}{75} \cdot 1000 = 6 \text{ l.}$$

Od zmniejszonej ilości wody zarobowej odejmujemy ilość ciekłego wywaru (180 — 6 — 174 l).

Skład mieszanki betonowej będzie:

cementu — 270 kg
kruszywa — 1870 kg
wody — 174 l
wywaru — 6 l.

Przy przeliczeniu na mieszankę roboczą należy uwzględnić ilość wody zawartej w kruszywie na skutek naturalnej wilgotności.

Np. kruszywo o wilgotności 2%, tj. o zawartości

$1870 \times 0{,}02 = 37$ l wody (w kruszywie).

Dla projektowanej wyżej mieszanki betonowej należy przyjąć ilości:

cementu 270
kruszywa $1870 + 1870 \times 0{,}02 = 1907$ kg
wody $180 - 37 - 6 = 137$ l
wywaru 6 l.

45.

PISMO OKÓLNE Nr 7

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT KSIĘGOWOŚCI

L. dz. Ks-I/BJ-1a

z dnia 12 marca 1954 r.

w sprawie księgowego ujęcia kredytów antycypacyjnych.

Na podstawie pisma okólnego Nr 2 Departamentu Księgowości Ministerstwa Finansów Nr KS 15736/1/53 z dnia 13 stycznia 1954 r. w sprawie księgowego ujęcia kredytów antycypacyjnych Departament Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego komunikuje, że zmieniono sposób ewidencjonowania przez banki specjalne wypłat z tytułu kredytów antycypacyjnych na poczet przyszłej akumulacji amortyzacji i z tytułu kredytów antycypacyjnych na poczet dotacji budżetowych przewidzianych w planach sfinansowania inwestycji na następny kwartał.

W związku z powyższym Departament Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego podaje do wiadomości i stosowania zasady księgowego ujęcia wyżej wymienionych kredytów antycypacyjnych przez inwestorów:

1. Finansowanie dokonane przez banki specjalne w drodze wypłat w ramach powyższych kredytów księgują inwestorzy bieżąco na koncie (017) „Finansowanie inwestycji (scentralizowanych limitowych) na podstawie wyciągów bankowych.
2. Na podstawie wyciągów na ultimo miesiąca należy kwotę zadłużenia z tytułu otrzymanych kredytów przenieść z konta (017) „Finansowanie inwestycji“ (scentralizowanych limitowych) na konto (026) „Kredyty na inwestycje i remonty kapitalne“. Zaewidencjonowana na koncie (026) „Kredyty na inwestycje i remonty kapitalne“ kwota zadłużenia z tytułu otrzymanych kredytów winna być w ostatnim dniu każdego miesiąca, w korespondencji z kontem (017) „Finansowanie inwestycji“, korygowana do wysokości wykazanego na ten dzień kredytu na odnośnym dokumencie bankowym.
3. Kredyty antycypacyjne na inwestycje scentralizowane nie włączone do planu inwestycyjnego winny być księgowane wg żasad dotychchzasowych.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

S. Wojciechowski

46.

PISMO OKÓLNE Nr 8

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT KSIĘGOWOŚCI

L. dz. Ks-I/IB-1a

z dnia 12 marca 1954 r.

w sprawie księgowania opłat za postoje wagonów i jednostek taboru żeglugi śródlądowej.

W uzupełnieniu części VIII (w sprawie księgowego ujęcia opłat za postoje wagnów i jednostek taboru żeglugi śródlądowej) pisma okólnego Nr 6 Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego L. dz. KS-I/S-1a z dnia 21 stycznia 1953 r., Departament Księgowości wyjaśnia, że koszty postojów wagonów kolejowych i jednostek żeglugi śródlądowej (tzw. osiowe i inne) winny być wyodrębnione (ewidencjonowane odrębnie) w urządzeniach analitycznych:

a) do konta 160 „Koszty zaopatrzenia i składowania“ lub do konta 162 „Inne koszty ogólne“ w jednostkach prowadzących księgowość według planu kont dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych,
b) do konta 195 „Koszty składnic i biur zbytu (sprzedaży)“, w jednostkach prowadzących księgowość według planu kont dla państwowych przedsiębiorstw handlu wewnętrznego,
c) do konta kosztów ogólno-zakładowych (fabrycznych) w pozostałych przedsiębiorstwach budownictwa przemysłowego.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

S. Wojciechowski

Adres Redakcji i Administracji: Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego, Warszawa, Krucza 24/26. Telefon 834-81.
Tel. wewn. Redakcji: 307; Administracji: 495. Prenumerata: roczna zł 30.—, numer pojedynczy zł 1.—.
Prenumeratę należy wpłacać na konto: N.B.P. konto 378—412/987 cz. 7 — dział 5 — rozdział 17.

Druk LSW W-wa, Al. Jerozolimskie 123. Pap. sat. kl. VII-A1/60 g. Zam. 1188c z dn. 10.III.54 r. 5-B-11184
Druk ukończono 20.III.54 r.